

 HARLEQUIN®

Sjalootline romaan

DIANE GASTON

1. raamat

*Kuulu järgi
kurikuulus*

Diane Gaston
A Reputation for Notoriety
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Diane Perkins

© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01266914
ISBN 978-9949-25-482-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

„Kuulu järgi kurikuulus” on esimene kahest Maskeraadiklubi sarja raamatust, kus inimeste isikupära on varjatud ja iha paljastatud. Maskeraadiklubi on mängupõrgu regendiajastu Londonis, üks sellistest, kus paljud härrasmehed – ja daamid – kaarte mängides või täringut veeretades tõeliselt tohuid varandusi kaotasid.

Minu enda kaardimänguajalugu ei ole nii dramaatiline. Lastena mängisime ödedega mänguruletirattal ja kasutasime ka ehtsaid pokkerilaudu. Õppisime mängima viie kaardi pokkerit ja kahtekümnet ühte. Mängimine, eriti kujuteldavate või tõeliste panustega, võis hõlpsasti võtta kogu päeva ja täitis sageli suure osa meie suvest.

Minu isal ei olnud kaartide vastu mingisugust huvi, kuid mu ema ja tädi (seesama tädi Loraine minu pühenduses) armastasid mängida. Mil iganes saime kokku nende õe ja meie nõbudega, jõudsime vaevu ära oodata, millal saame kaardid välja otsida.

Kaardimäng, mida harrastasime, oli „Shanghai”, keerukas rummi, mida kohandasime, et seda veelgi suuremaks väljakutseks muuta. Mängisime raha peale. Viisteist senti oli panuseks, kuid lisaviesendiseid oli samuti võimalik võita (või kaotada). See mäng oli võistluslik, armutu ja lärmitsev meelalahutus. Isegi nüüd, kui me nõbudega kokku saame, otsime kaardid välja ja mängime „Shanghaid”.

Julgeksin öelda, et regendiaegsed mängupõrgud ei olnud niisugused nagu „Shanghai”-mäng nõbudega, kuid mulle meeldib mõelda, et me ei erinenud väga suuresti Jane Austenist ja tema tegelastest, kes veetsid palju õhtuid, mängides kaarte.

Ma loodan, et te naudite Maskeraadiklubi, Celiat ja ka Rhysi, kes on kuulu järgi kurikuulus.

Külastage minu veebilehte aadressil dianegaston.com või saatke e-kiri diane@dianegaston.com.

Kalli tädi Loraine'i mälestuseks, kes õpetas mind
nautima elu, ükskõik mis ka ei juhtuks.

Proloog

London – juuni 1819

Rhys märkas naist kohe, kui too mängusaali uksele ilmus. Pikemat kasvu kui moes oli, hoidis ta pead kõrgel, kui tähelepanelikult ruumi silmitses. Tema nägu oli pooleldi kaetud musta maskiga, mis meenutas neid, mida Rhys oli näinud Veneetsias, ehitud sulgedega ja filigraanselt kullaga maalitud. Suur granaatkivi oli paigutatud silmade vahele. Nähtaval olid vaid naise täidlased huuled, toonitud ja ahvatlevad.

Oma sügavpunases kleidis, mis sobis kokku mängusaali punaste, roheliste ja kuldsete toonidega, oleks naine võinud olla Rhysi poolt isiklikult välja valitud. Mees vaatas, kuidas naine graatsiliselt läbi toa liikus, astudes ettevaatlikult, olles justkui ebakindel, kas see paik teda ikka väärrib. Kas ta kavatseb õnnemängu mängida? Või mõnd muud mängu? Rhys tahtis väga, et naine imetleks seda, mis ta oli mängupõrguga teinud, ja veedaks seal hästi aega.

Ta tahtis, et naine tagasi tuleks.

Rhys soovis kogu hingest, et mängupõrgut edu

saadaks. Ta ei rahuldu mitte millegi vähema kui selle mängupõrgu Londoni kõige ihaldusväärsemaks hasartmängukohaks saamisega, kohaks, kuhu nii härrasmehed kui daamid sooviksid innukalt tulla. Mitte kasumi pärast, mida see teeniks, vaid selleks, et näidata, et ta suudab olla parim kõiges, mida ette võtab.

Niisugune väljakutse virgutab teda viisil, mida ta ei olnud tundnud lahinguelevusest saadik. Ainult et sel korral ei ole tulemuseks tapatalgud.

Sel korral on siin ilus naine, kes tahab hästi aega veeta, ja Rhysi töö on hoolitseda selle eest, et naine seda ka teha saaks.

Daam peatus toa keskel ja Rhys suundus kiirel sammul tema poole.

„Tere õhtust, madam.” Ta kummardus. „Mina olen härra Rhysdale, selle asutuse omanik. Olen suurima rõõmuga valmis teid abistama. Millist mängu te mängida soovite?”

Naine tõstis silmad. Läbi musta maski nägi Rhys, et need olid intrigeerivalt rohelised. Kuldse tooniga looritatud pähkelpruunid juuksed olid lõdvalt pealaele kuhjatud.

Kes see naine on?

„Härra Rhysdale.” Naine noogutas, tema hääl oli ülalatavalt pehme ja vaoshoitud. „Ma sooviksin mängida visti, kuid mul ei ole partnerit.”

Kui väga Rhys ka ei naudiks ise naise partneriks hakkamist, ta ei mängi omaenda mängupõrgus. Ta peab leidma härrasmehe, kes oleks nõus naise partneriks hakkama, kuid ta ei leidnud selles ülesandes midagi

nauditavat. Tema sõber Xavier mängiks naisega kaarte, kui Rhys paluks, kuid naised langesid liigagi lihtsalt Xavieri kaunite näojoonte ohvriks. Ei, Rhys ei anna teda Xavierile edasi.

Rhys tahtis seda naist endale.

Esimene peatükk

London – mai 1819, kuu aega varem

Rhys ja tema sõber Xavier istusid Stephen'si hotelli söögisaalis laua ääres. Neile oli just toit serveeritud, kui Rhys pilgu sissepääsu poole heitis.

Seal seisis kaks meest, pilguga üle saali libistades.

Rhys tundis neid. Oli tundnud lapsepõlvest saadik. Vikont Neddington, täisnimega William Westleigh, ja tema vend Hugh, krahv Westleigh' seaduslikud pojad.

Tema vennad.

Rhys suunas tähelepanu uuesti toidule.

Xavier pani kahvi kõlksatusega lauale. „Mida põrgut?” Ta kallutas pead ukse suunas. „Vaata, kes siin on.”

Rhys tõstis pilgu. „Nad otsivad kedagi.”

Hotell Stephen's teenindas sõjaväelasi või endisi sõjaväelasi nagu Rhys ja Xavier. Mitte just tavapärane paik Westleigh'de jaoks.

Rhys ootas paratamatut hetke, mil üks Westleigh'dest teda märkab ja pilgu temast üle libistab, justkui Rhysi ei oleks kunagi üldse olemas olnudki. Juba aastaid püüdsid

Neddington ja Hugh alati, mil iganes nende tee Rhysi omaga ristus, käituda nii, nagu viimast ei eksisteeriks. Mis kahtlemata nende soov oligi.

Ned, vanem ja pikem vend, pööras pea Rhysi suunas. Nende pilgud kohtusid, kuid sel korral Ned ei vaa danud mujale. Sel korral müksas ta venda ja nad mõle mad suundusid otse Rhysi laua poole.

„Nad tulevad siia,” ütles Rhys Xavierile.

Tema sõber hingas pikalt välja. „Olgu ma neetud...”

Rhysi pilk püsis endiselt Nedi näol. Ryhs ei andnud Westleigh’dele kunagi järele.

Mehed jäid laua juures seisma.

„Rhys.” Ned kallutas pead kangelt allapoole, et näida siiras, nii arvas Rhys.

„Härrased.” Olgu ta neetud, kui peaks neid nimepidi tervitama ja teesklema lähedust, mida ei olnud kunagi eksisteerinud. Ta osutas Xavieri suunas. „Minu sõber, härra Champion.”

„Meid on tutvustatud.” Ned kummardas kinnitu seks.

„On tõesti.” Xavieri hääletoon oli sarkastiline.

Rhys löikas uue tüki liha. „Kas tulite vaid viisakusvisiiti tegema või mind otsima?”

„Me tulime sind otsima,” vastas Hugh, hääel pingul ja rahutu.

Xavier heitis pilgu ühelt mehelt teisele, tundes selle ebatavalise visiidi eesmärgi vastu ilmselget huvi.

Rhys hoidis näoilme neutraalse. Aastaid kaardi mängu oli õpetanud teda mõtteid ja tundeid varjama. Tal ei olnud kohe kindlasti mingit kavatsust

Westleigh' dele midagi välja näidata. Ta tõstis tüki loomaliha suhu.

„Andestage, et teie lõunasööki segame.” Nedi hääl oli leplik, kuigi veidi pinges. „Meil on vaja sinuga rääkida.”

Neil on *vaja* temaga rääkida? Vaat see oli midagi ainulaadset.

Rhys hoidis tähelepanu meelega taldrikul, kuid osutas laua ääres seisvatele tühjadele toolidele. „Võtke istet.”

Hugh, lühem ja alati keevalisem, tõi kuuldavale pahase häälitsuse.

„Me eelistaksime eraviisiliselt rääkida.” Ned näis üritavat igati vältida Rhysi mingilgi moel solvamast.

Xavier ajas selja sirgu. Rhysil oli tunne, et kui sõbral oleks mõök olnud, oleks too selle välja tõmmanud.

Rhys pörnitses kaht meest, nähes neis vaid poisse, kes nad kunagi olid olnud. Mõru mälestus nende esimesest kokkupõrkest, kui ta oli üheksa, sähvatas ta mälus. Ta oli nad silmitsi seadnud faktiga, millest oli äsja teadlikuks saanud – et nad jagavad ühist isa.

See hetk, nagu loendamatud teisedki nende lapsepõlvest, oli lõppenud vehkivate rusikate ja veriste ninadega.

Rhys pörnitses silmi, mis olid identsed tema omadega. Tumepruunid, raamitud tihedate kulmudega. Nagu temal, nii olid ka Nedil ja Hugh'l juuksed lühikeseks lõigatud ja peaaegu mustad. Rhys võib ju olla pikem ja lihaselisem, aga kui ta seisab nende kahe

mehega kõrvuti, siis kes saaks eitada, et nad on vennad?

Ta vahetas Xavieriga pilgu, tolle huuled olid kahtlustavaks kriipsuks tõmbunud.

Rhys kehtas õlgu. „Oodake mind vestibüüli otsas olevas salongis. Ma tulen teie juurde kohe, kui olen söömise lõpetanud.”

Ned kummardas järsult ja Hugh kortsutas kulmu, kuid mõlemad pöördusid ja kõndisid minema.

Xavier vaatas nende eemaldumist. „Ma ei usalda neid. Kas sa tahad, et ma sinuga kaasa tuleksin?”

Rhys raputas pead. „Sellist aega ei ole kunagi olnud, mil ma ei oleks suutnud mõlema Westleigh'ga hakkama saada.”

„Täpselt samamoodi ei meeldi mulle selle lause kõla,” vastas Xavier. „Neil on midagi plaanis.”

Rhys võttis veel ühe suutäie oma roast. „Oojaa, neil on midagi plaanis. Selles oleme ühel nõul. Aga ma kohtun nendega üksinda.”

Xavier heitis talle skeptilise pilgu.

Rhys ei kiirustanud söömise lõpetamisega, kuigi tal ei olnud enam isu. Väga tõenäoliselt saab see olema ebameeldib jutuajamine. Kõik kohtumised Nedi ja Hugh'ga olid ebameeldivad.

Xavier patsutas sõpra õlale, enne kui nad vestibüülis lahku läksid. „Ole ettevaatlik, Rhys.”

Rhys astus salongi ning Ned ja Hugh pöördusid tema poole. Nad ei olnud istet võtnud.

Ta andis käega märku. „Järgnege mulle minu ruumidesse.”